

данството на тия емигранти, които по една или друга причина се връщатъ обратно по огнищата си. Споредъ законодателствата на нѣкои държави, като Австро Унгария, Дания, Швеция, Русия и т. н., емигрантитѣ съ самия фактъ на емигрирането си, прѣставатъ да бждатъ поданници на респективнитѣ си отечества. Като послѣдица на това, хиляди единици могатъ да останатъ, въ позитивното право, безъ да бждатъ поданници на нѣкоя държава и слѣдователно — безъ да иматъ право на нѣкаква помощъ или протекция. Така: прѣзъ 1877 и 1878 год. емигриралитѣ отъ Саратовъ нѣколко стотици фамилии въ Бразилия, принудени слѣдъ това наново да се върнатъ въ Русия, и лишени отъ всѣкакви срѣдства, Руското правителство категорически е отказало да имъ се притече на помощъ, като е мотивирало това си повѣдение съ прѣдупрѣжденията които е направило къмъ тия емигранти още прѣди да емигриратъ и съ факта, че тѣ съ емигрирането си сж прѣдстанали да бждатъ руски поданници. Сжщото се случило прѣзъ 1881 и 1882 год. съ емигриралитѣ въ Съединенитѣ Щати и Австрия руски евреи.

Колкото и правото на емигриране да произтича отъ принципа на индивидуалната свобода, редица съображения каратъ държавитѣ да се противопоставятъ въ нѣкои случаи на масовото емигриране. Това, прѣди всичко, за закрила на поданницитѣ имъ отъ прѣлъстителни обѣщания и реклами, за туряне край на скандалиозни злоупотрѣбления отъ страна на емиграционни агенти. Отъ тукъ и емиграционното законодателство. (Института на международното право, въ копенхагската си сесия отъ 1897 год. е вотиралъ единъ емиграционенъ правилникъ. Вжъ Dupuis, l'Institut de Dr. intern., Session de Copenhage, авг. 1897 год., Revue générale de Dr. Intern. Public, t. VI p. 762; Annuaire de l'Institut, t. XVI, p. 262; за испано-